Příloha č. 3

Příběh sv. Mikuláše:
Mikuláš pocházel z Malé Asie, z míst dnešního Turecka. To byla křesťanská oblast a Mikulášova rodina byla křesťanská a také bohatá. Když zemřeli Mikulášovi rodiče, zdědil po nich velký majetek. Přemýšlel, jak by s ním mohl pomoci mnoha chudým lidem, se kterými se setkával. Dělal to různými způsoby. Známá je legenda, jak zachránil tři děvčata před prostitucí v nevěstinci. Dozvěděl se, že jeden z bohatých mužů jeho města Myry zkrachoval a nevěděl, jak uživit své tři krásné dcery. Proto je chtěl poslat do nevěstince, aby si svou krásou vydělaly na věno. Mikuláš se o tom dozvěděl, zabalil zlaté mince do šátku a tajně je vhodil otevřeným oknem do domu děvčat.

Příběh sv. Barbory:
Barbora byla mladá dívka z bohaté římské rodiny. Pravděpodobně není historickou postavou, ale příběh podobný jejímu prožilo ve 2. – 3. století více dívek.
Hodnoty a životní ideály tehdejší bohaté římské společnosti byly velmi podobné naší době. Lidé vyhledávali přepych a zábavu. Docházelo k mnoha násilnostem. Barbora byla dívkou plnou ideálů a nechtěla žít prázdným nesmyslným životem. Poznala křesťany, kteří v té době již v římské říši žili, ale scházeli se tajně, neboť někteří z císařů je krutě pronásledovali. Barboru jejich život a myšlení oslovily, zvláště ideál rovnosti všech lidí před Bohem a vzájemné vztahy křesťanů jako bratrů a sester.
Barbořin otec se však křesťanů bál a svoji dceru žárlivě střežil. Dal jí vystavět věž, kde ji obklopil přepychem a zakazoval jí vycházet mezi lidi. Když našel kříž, znamení křesťanů, který si Barbora nechala ve svém příbytku udělat, rozčílil se, dceru nejprve přemlouval, pak trestal, nakonec vydal soudu, a když se nechtěla svých ideálů vzdát, sám ji vlastnoručně popravil.
Když odváděli Barboru pro její víru do žaláře, zachytily se podle legendy šaty o keř a jedna větvička na nich zůstala. Po její mučednické smrti rozkvetly na suché větvičce bílé květy. Ty jsou symbolem statečnosti a čistého láskyplného srdce sv. Barbory.

Nebeský Jeruzalém:
Naše prababičky a pradědové znali adventní kalendáře, kterým říkali „Nebeský Jeruzalém". Ten nebyl naplněn sladkostmi, ale světlem. Jednalo se o větší jakoby papírovou korunu ve tvaru města. Vrcholky koruny tvořily věže města. Jeruzalém bylo hlavním městem Izraele a podle náboženské tradice Židů v něm na pahorku Sión přebýval sám Bůh. Proto Židé nazývali Jeruzalém „Boží město". Psali o něm, že až přijde Mesiáš, bude v Jeruzalémě vládnout láska, mír a radost.
Okénka kalendáře se otevírala postupně, vždy večer, když se sešla rodina po dni naplněném prací. Uvnitř kalendáře svítila svíčka a díky jejímu světlu vrhal kalendář stín na stěny místnosti, takže se celá rodina jakoby ocitla v nebeském Jeruzalémě. Čím více se blížily Vánoce, tím bylo světlo jasnější, neboť okének bylo otevřeno stále více.

Adventní věnec:
TVAR KRUHU – kruh nemá ani začátek, ani konec, proto je symbolem Boha, který je věčný, bez začátku i bez konce. Kruh je také symbolem rovnosti, může nám připomínat, že nás, lidi, něco spojuje, že patříme k sobě a tvoříme společenství.
BARVA VĚNCE – ZELENÁ – ze zelených větví jehličnanů. Tyto větve jsou stále zelené – živé. Symbolizují Krista, který pro nás zemřel a vstal z mrtvých a nikdy už nezemře. Zelená barva je barvou života a také naděje.
SVĚTLO – světla na adventním věnci přibývá, čím více se blíží Vánoce. To nám připomíná, že o Vánocích budeme slavit narození Světla světa. Na adventním věnci máme čtyři svíčky, protože máme čtyři adventní neděle. Světlo je také symbolem lásky, kamarádství nebo přátelství mezi lidmi.